

Határozatok Tára

C-237/15. PPU. sz. ügy

Minister for Justice and Equality
kontra
Francis Lanigan

(a High Court [Írország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás — Az Európai Unió Alapjogi Chartája — 6. cikk — A szabadsághoz és a biztonsághoz való jog — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — Európai elfogatóparancs — Az európai elfogatóparancs végrehajtásának kötelezettsége — 12. cikk — A keresett személy további fogva tartása — Átadásról szóló határozat — 17. cikk — A végrehajtásról szóló határozatra irányadó határidők és szabályok — A határidők túllépésének következményei”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (nagytanács), 2015. július 16.

Rendőrségi együttműködés — Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés — Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározat — A tagállamok általi végrehajtás — Az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat elfogadására vonatkozó kötelezettség — A kerethatározatban előírt határidők lejárta — Hatás hiánya — A keresett személy további, összesen akár az említett határidőket meghaladó tartamú fogva tartása — Megengedhetőség — Feltétel

(Az Európai Unió Alapjogi Chartája, 6. cikk; a 2009/299 tanácsi kerethatározattal módosított 2002/584 tanácsi kerethatározat 12. cikk, 15. cikk (1) bekezdés és 17. cikk)

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdését és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az e 17. cikkben megállapított határidők lejárta után is meg kell hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot.

Tekintettel ugyanis egyfelől a kerethatározat által létrehozott rendszerben az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó kötelezettség központi jellegére, másfelől arra, hogy e kerethatározatban semmilyen kifejezett korlát nem szerepel e kötelezettség időbeli érvényességének vonatkozásában, a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdésében szereplő szabályt nem lehet úgy értelmezni, hogy az magában foglalja azt, hogy a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után a végrehajtó igazságügyi hatóság már nem hozhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot, vagy hogy a végrehajtó tagállamnak már nem kell folytatnia az ezen elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást. Ettől eltérő értelmezés sértené a kerethatározatnak az igazságügyi együttműködés gyorsítására és egyszerűsítésére irányuló célkitűzését, tekintettel arra, hogy ezen eltérő értelmezés többek között arra kényszerítheti a kibocsátó tagállamot, hogy egy második európai elfogatóparancsot bocsásson ki annak érdekében, hogy lehetővé tegye egy újabb átadási eljárásnak a kerethatározatban előírt határidőkön belüli megindítását.

Továbbá a kerethatározatnak a 17. cikkével összefüggésben, illetve az Európai Unió Alapjogi Chartája 6. cikkének fényében értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az ilyen helyzetben nem ellentétes azzal, hogy a keresett személyt továbbra is fogva tartásuk a végrehajtó tagállam jogának megfelelően, még akkor sem, ha e személy fogva tartásának teljes időtartama e határidőket meghaladja, amennyiben ez az időtartam – tekintettel az alapeljárásban szóban forgó ügyben folytatott eljárás jellemzőire – nem bizonyul eltúlzott jellegűnek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A kerethatározat 12. cikke ugyanis általánosságban nem rendelkezik sem arról, hogy a keresett személy további fogva tartására kizárólag pontos időbeli korlátok között kerülhetne sor, illetve különösképpen arról sem, hogy ez a kerethatározat 17. cikkében előírt határidők lejártá után kizárt lenne. Hasonlóképpen, noha a kerethatározat 12. cikke bizonyos feltételek teljesülése esetén elismeri az európai elfogatóparancs alapján elfogott személy ideiglenes szabadon bocsátásának lehetőségét, nem írja elő, hogy a kerethatározat 17. cikkében meghatározott határidők lejártá után a végrehajtó igazságügyi hatóságnak ilyen ideiglenes módon – vagy *a fortiori* egész egyszerűen – szabadon kell bocsátania e személyt.

Továbbá, minthogy az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejártá után is folytatni kell, azon általános és feltétlen kötelezettség, hogy e személyt e határidők lejártá után vagy akkor, ha a keresett személy fogva tartásának teljes időtartama meghaladja az említett határidőket, ideiglenesen vagy *a fortiori* egyszerűen szabadon kell bocsátani, korlátozhatná a kerethatározat által létrehozott átadási rendszer hatékonyságát, és következésképpen akadályozhatná e kerethatározat célkitűzéseit.

Mivel azonban az európai elfogatóparancs önmagában nem igazolhatja a keresett személynek olyan fogva tartását, amelynek teljes időtartama meghaladja az ezen elfogatóparancs végrehajtásához szükséges időt, a végrehajtó igazságügyi hatóság az Európai Unió Alapjogi Chartája 6. cikkének megfelelően csak akkor dönthet úgy, hogy e személyt továbbra is fogva tartja, ha az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást kellő gondossággal folytatták le, és ennél fogva a fogva tartás időtartama nem bizonyul eltúlzott jellegűnek. Ahhoz, hogy meg lehessen bizonyosodni arról, hogy valóban ez a helyzet, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak el kell végeznie a szóban forgó helyzet konkrét vizsgálatát, figyelembe véve minden releváns elemet az eljárás hossza igazolásának értékelése körében, különösen az érintett tagállamok hatóságainak esetleges passzivitását, és – adott esetben – a keresett személy ezen időtartam alakulásában való közrehatását. Figyelembe kell venni a keresett személlyel szembeni európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló tényállásra tekintettel e személlyel szemben kiszabható vagy kiszabott büntetést, valamint azt is, hogy a szökés veszélye fennáll-e. Ebben az összefüggésben az a körülmény is releváns, hogy a keresett személyt a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidőknél összesen jóval hosszabb időtartamban tartották fogva, mivel e határidők főszabály szerint – tekintettel különösen a kölcsönös elismerés elvének a kerethatározat által létrehozott rendszerben betöltött alapvető szerepére – elegendők ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtását megelőző ellenőrzéseket lefolytassa, és az ilyen elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot elfogadja.

Végül, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy a keresett személy fogva tartását megszünteti, akkor e hatóságnak e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak.

(vö. 37., 40., 44., 45., 50., 52., 58–63. pont és a rendelkező rész)